

Arrest

nr. 142 289 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hermine PAPYAN, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster liet op 6 juni 2014 bij de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner, die legaal in België verblijft.

1.2. Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“De mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: P.*

voornaam: H.

(...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 13/11/2014.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Haar intentie om samen te wonen betekent niet dat betrokkene automatisch een verblijfsrecht verwerft.

Zij kan terug keren naar haar land van oorsprong om ginds een verblijfsrecht aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post op basis van een geregistreerde cohabitatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 22bis juncto artikel 19 van de Grondwet, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Artikel 7, alinea 1:

x1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Haar intentie om samen te wonen betekent niet dat betrokkene automatisch een verblijfsrecht verwerft.

Zij kan terug keren naar haar land van oorsprong om ginds een verblijfsrecht aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post op basis van een geregistreerde cohabitatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Terwijl,

Er niet in het minst rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij niet alleen "de intentie" heeft om samen te wonen, maar sinds 2013 ook effectief samenwoont met haar partner en er uit hun relatie op 1 mei 2014 een kindje geboren is;

Dat zij op 6 juni 2014 een verklaring van samenwoning heeft afgelegd op de burgerlijke stand van Antwerpen, waar onmiddellijk een onderzoek werd opgestart, wat resulteerde in de effectieve vermelding van de samenwoning in de registers van de burgerlijke stand;

Dat zowel de Grondwet als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de overheid verplichten om een onderzoek in te stellen omtrent de familiale situatie van de betrokkene en er hierbij imperatief rekening dient gehouden te worden met het belang van het kind;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest geen enkel onderzoek uitvoerde alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Dat art. 22bis van de Grondwet bepaalt dat het belang van het kind elke beslissing primeert, ook de administratieve beslissing;

Dat het strijdig is met art. 3 en 8 E.V.R.M. een moeder met een pasgeboren baby, die duurzaam samenwoont met haar partner, te verplichten het land te verlaten, terwijl daar geen noodzaak voor bestaat, vermits het dossier in Brussel wordt bijgehouden en de beslissing ook aldaar wordt genomen, zonder dat het vaststaat dat moeder en kind in het buitenland een leven kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid, voor de periode voorafgaand aan de aflevering van een inreisvisum;

Dat er krachtens art. 15 geen uitzonderingen zijn op het art. 3 E.V.R.M.;

Dat het strijdig is met de motiveringsverplichting, niet te motiveren waarom er geen gewag moet gemaakt worden van het feit dat de verzoekende partij op 1 mei 2014 het leven geschonken heeft aan een baby;"

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 13 en 15 EVRM en artikel 191 van de Grondwet, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekster wijst erop dat zij niet enkel de intentie heeft om samen te wonen maar sinds 2013 ook effectief samenwoont met haar partner en dat uit hun relatie op 1 mei 2014 een kind is geboren. Zij betoogt dat zowel de Grondwet als artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de overheid verplichten een onderzoek in te stellen naar de familiale situatie en dat hierbij rekening moet worden gehouden met het belang van het kind. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde manifest geen enkel onderzoek uitgevoerd alvorens de bestreden beslissing te nemen en werd in strijd met de motiveringsplicht niet gemotiveerd waarom er geen gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoekster op 1 mei 2014 het leven heeft geschonken aan een kind.

3.5. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier. Verder wordt gesteld: *“Haar intentie om samen te wonen betekent niet dat betrokkene automatisch een verblijfsrecht verwerft. Zij kan terug keren naar haar land van oorsprong om ginds een verblijfsrecht aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post op basis van een geregistreerde cohabitatie.”*

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet in een uitdrukkelijke motiveringsplicht, stelt deze bepaling: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit het laatste motief blijkt dat de gemachtigde, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met het gekende gezinsleven van verzoekster en daar onderzoek naar heeft verricht. De gemachtigde werd op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekster op 6 juni 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner, die legaal verblijf in België, heeft afgelegd. Dat deze verklaring van wettelijke samenwoning niet betekent dat verzoekster automatisch een verblijfsrecht verwerft, vindt grond in de vreemdelingenwet. Om verblijf te verwerven, moet immers een geijkte verblijfsprocedure worden aangewend. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een verblijfsprocedure werd gestart. Op basis van de gekende elementen, dit is een verklaring van wettelijke samenwoning, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar een verblijfsrecht aan te vragen bij Belgische diplomatieke vertegenwoordiging op basis van een geregistreerde samenwoning.

Verzoekster houdt nu voor dat zij reeds sinds 2013 effectief samenwoont, maar zij toont niet aan hoe dit betoog de motieven van de bestreden beslissing onderuit kan halen. Zelfs mocht verzoekster sinds 2013 samenwonen – wat een gegeven is dat zij niet staft en waarvan zij de gemachtigde evenmin op de hoogte heeft gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing – dan nog toont verzoekster niet

aan hoe dit gegeven zou kunnen leiden tot het verwerven van een automatisch verblijfsrecht. Evenmin toont zij aan hoe dit gegeven haar vrijstelt van de verplichting om tijdelijk te terug te keren naar haar land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen.

3.6. In zoverre verzoekster meent dat de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 22bis van de Grondwet werden geschonden doordat geen rekening werd gehouden met het belang van het kind geboren op 1 mei 2014 uit de relatie met haar partner, stelt de Raad vast, na lezing van het administratief dossier, dat verzoekster de gemachtigde nooit op de hoogte heeft gebracht van de geboorte van dit kind. Zo blijkt dat naar aanleiding van de verklaring van wettelijke samenwoning op 6 juni 2014 een vragenlijst moest worden ingevuld, waarin uitdrukkelijk werd gevraagd naar het aantal kinderen waarvan verzoekster en haar partner samen de ouder zijn. Als antwoord werd het woord "geen" omcirkeld. Ook in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 14 oktober 2014 wordt geen melding gemaakt van andere familieleden in België.

Verzoekster had dus gelegenheid om de gemachtigde hiervan op de hoogte te brengen, maar heeft hieraan verzaakt. Bijgevolg kan zij de gemachtigde niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met het belang van het kind, noch dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch van artikel 22bis van de Grondwet wordt aangetoond.

Waar verzoekster een geboorteakte voegt bij het verzoekschrift, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekster in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Dit stuk werd niet aan de gemachtigde overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)), zo niet zou hij zijn bevoegdheid overschrijden.

3.7. Verzoekster voert aan dat het strijdig is met de artikelen 3 en 8 EVRM om een moeder met een pasgeboren baby, die duurzaam samenwoont met haar partner, te verplichten het land te verlaten, zonder dat daartoe de noodzaak bestaat en zonder dat vaststaat dat moeder en kind tijdens de periode in afwachting van een inreisvisum in het buitenland een leven kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, dienen er ernstige en zwaarwichtige motieven te bestaan om aan te nemen dat verzoekster in het land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt in beginsel aan verzoekster toe om daartoe een begin van bewijs te leveren zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekster haar loutere bewering niet staft met concrete elementen en bijgevolg een schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 15 EVRM aannemelijk maakt.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

In dit kader wijst de Raad erop dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9

oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke verwijdering en scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoekster in haar weinig concreet betoog niet aan dat haar gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster en haar kind in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag van een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag moet volgen. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Waar ter terechtzitting de raadsman van verzoekster aanhaalt dat de vader van het kind een erkende staatloze is, wijst de Raad erop dat het ook mogelijk is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, in zoverre buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

In het licht van wat hierboven wordt gesteld, blijkt niet dat de bestreden beslissing onafdoende werd gemotiveerd en kan een schending van de formele motiveringsplicht niet worden vastgesteld.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES